

zoek naar voedsel, altijd zeer dicht onder het oppervlak van het water. Men vangt ze op zee wel met een lijn bevestigd aan een vliegertje, dat bestaat uit een boomblad. Zij zijn namelijk te schuw om zich met een gewone hengel te laten vangen, omdat men het aas niet zo gemakkelijk steeds juist boven het oppervlak van het water kan houden". Aan het vliegertje van boomblad wordt een vislijn gebonden, die gelijk dienst doet als staart van het vliegertje. In het uiteinde van de lijn wordt een schuiflus gelegd waaraan het aas wordt bevestigd. Met behulp van een bamboe staak wordt de vlieger dan opgelaten en zodanig bestuurd dat de lus met het aas door het water springt. De Geep, een zeevis met spitse bek en naaldscherpe tandjes, jaagt achter de vis aan en raakt met zijn bek verstrikt in de lus. Wat rest is het binnenhalen van de vangst. De praktische toepassing van het vliegervissen is wat minder eenvoudig dan de beschrijving, zoals ik tijdens een ochtend met een stel vliegervissers al snel in

de gaten kreeg. Gelukkig gebruiken de vissers tegenwoordig een soort Eddyvliegertjes van plastic en bamboe, wat het tomen gemakkelijker maakt. De vlieger dient namelijk net voldoende hefkracht te hebben om het aas door de golven te laten springen en de aandacht van de prooi te trekken. De meeste tijd gaat echter zitten in het zoeken van een goede lokatie, want de Geep is een kuddedier.

Tijdens het vliegerfestival van Lampung werd me verteld dat deze provincie een lange traditie van vliegervissen heeft. Deze traditie, die zich heeft verspreid over de Indonesische archipelago en het Pacifisch gebied, heeft een discussie doen oplaaien over de oorsprong van de vlieger. Een logische redenering is echter, dat de vlieger eerst als werkobject werd gebruikt en pas later werd verheven tot sierobject en ceremonieel voorwerp, zoals bij de Chinezen. Op dit moment probeer ik meer informatie over deze stelling te vinden. Het schijnt dat Peter Lynn de bovenstaande stelling heeft geopperd, dus ik hou me aanbevolen.

Bart van Assen,

VLEIEGERVISSEN.

Ik heb even moeten nadenken over een titel voor dit artikel, maar vlieger-vissen lijkt me passend. Om de taalpuristen voor te zijn: ik bedoel niet de vliegende vissen, hoewel ik die tijdens het schrijven van dit artikel, tijdens de bootreis naar de Krakatau, regelmatig langs zie komen. Ik bedoel echt vliegervissen of vissen met een vliegertje. Waarschijnlijk is dit fenomeen niet echt bekend in Nederland, vandaar dat ik er een artikel aan wijdt. De hele opzet van het vliegervissen op de Ceracas, "Geep" in algemeen beschaafd Nederlands, is vrij simpel. Delsman en Velsen zeggen er in "Dierkunde voor Indische middelbare scholen" (1939) het volgende over: "Gepen en halfsnavel zwemmen, op

Vliegervissen in "actie", terwijl John Murray ervaringen voor een artikel verzamelt. Aan de spits van de linker hengel is een vliegertje bevestigd. Inzet: logo van het vliegerfestival.